

θελει· εἰς τὸ χωριὸν ποῦ τὴν ἐπήγαν σώσε με, πάλιν ἐφώναζε, τὴν μόνην λέξιν ποῦ τῆς ἔμεινε νὰ λέγῃ, — εἰς ἓνα γέροντα ἱστάμενον ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τὴν ἐπήγαιναν· καὶ ὁ γέρονς τῆς ἀπήντησεν : « ἓνας ἄντρας σοῦ πέφτει ἀπὸ ὄλους, πάρετον ».

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης ἦτον ἡ ἐπιβολὴ φυλακίσεως 3 1/2 ἐτῶν εἰς τοὺς δύο ἐκ τῶν ἐννέα κατηγορουμένων κηρυθέντας ἐνόχους, ὡς συνεργούς, Τσεβρόπουλον καὶ Κεφάλαν· οἱ λοιποὶ, κατηγορούμενοι εἰς βαθμὸν πλημμελήματος, ἐκηρύχθησαν ἀθῶοι, τῆ αἰτήσει καὶ τῆς κατηγορίας, ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων.

Τέσσαρες εἶνε οἱ κατηγορούμενοι. Οἱ τρεῖς συνδιεσκέζον μίαν νύκτα ἐν τῷ οἴνοπωλείῳ τοῦ τετάρτου, Ἀδριανουπόλου τὸ ὄνομα, ἡ Μοῦση, — ἕνεκα τοῦ μακροῦ μ. οὐς, τὸ ὁποῖον τρέφει, — ὑπόπτου φυσιογνωμίας, καταδικασθέντος καὶ ἄλλοτ' ἐπὶ πλαστογραφία. Ἐν τῷ μεταξὺ κρούει ὁ παθὼν τὴν θύραν διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν· ἀλλὰ μὴ εἰσκουσθεῖς, ρίπτει πέτρας, καὶ σπᾶνει τὰ τζάμια τοῦ μαγαζιοῦ. Τότε ὁ Μοῦσης τρέχει νὰ καταβῆ τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήρχοντο εἰς τὸ δεῦτερον ὑψηλότερον διαχωρίσμα τοῦ οἴνοπωλείου του, ἀλλ' ἐν τῇ ὁρμῇ του γλυστράει καὶ κτυπᾷ πίπτων τὸ μάτι του. Τὸν ἐξερεθίζει· ἡ πτώσις του, ἀρπάζει μαχαίρι, καὶ ἐξέρχεται, τὸν ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ τρεῖς, καὶ μετ' ὀλίγον ἀκούονται αἱ οἰμωγαὶ τοῦ πληγωμένου, ὅστις μετ' ὀλίγον κομίζεται μέσα νεκρός.

Ὅτι πρόκειται ἤδη νὰ διευκρινισθῆ, εἶνε ποῖος ἐκ τῶν τριῶν ἀνήρесе τὸν κατηγορούμενον. Κατὰ τοῦ Μοῦση ὑφίστανται αἱ βαρύτεραι ὑπόνοιαι. Ἡ ὑπεράσπισις διχάζεται· ὁ Μοῦσης καὶ ὁ εἰς τῶν λοιπῶν κατηγορουμένων ἔχουν νὰ παλαίσωσιν· ὁ εἰς καταγγέλλει τὸν ἄλλον· συνήγοροι τοῦ πρώτου εἶνε οἱ κκ. Παπαλεξανδρῆς καὶ Καζαντζῆς· τοῦ δευ-

τέρου ὁ κ. Μίλησις. Κατὰ τῶν λοιπῶν δύο δὲν φαίνονται ὑπάρχουσαι ἀρκούσαι ἐνδείξεις ἐνοχῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΟΣΧΟΒΑΚΗ

Ἀξιότιμε φίλε κ. Γαβριηλίδη

Δὲν ἀποδίδω εἰς τὴν γραφίδα τοῦ ὑμετέρου καλάμου τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 478 φύλλῳ τῆς ἐφημερίδος σας δημοσιευθὲν διάφορον, περὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ Μοσχολάκη· οὐχ ἦπτον, ἐπειδὴ τὸ διάφορον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς στήλας, τοῦ «Μη Χαν.σαι», ὅπερ, ὡς καλῶς γινώσκω, δὲν ἔννοεῖ νὰ ἐξυπηρετῆ ταπεινὰ προσωπικὰ συμφέροντα, ἐπιτραπέιτω μοι νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν λύπην μου, διότι δημοσιεύσιν τοῦ διαφόρου τούτου, δι' οὗ, οἱ ὑπεβαλόντες τούτου, ἐκ προθέσεως ἐμπαθοῦς πρὸς τὸν Μοσχολάκην, ἀναμιγνύουσι τὴν ἐπέμβασιν τῆς πολιτικῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην, οὐχὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ πρὸς κορεσμὸν ταπεινῶν πολιτικῶν συμφερόντων. Ἐὰν οἱ ὑπαγορεύσαντες τὸ διάφορον τοῦτο, δὲν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς αἴσθημα φιλάνθρωπίας, ἵνα συμπαθήσωσι πρὸς ἀντίπαλον φυλακισμένον, ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, δὲν ἀκοῦνται τοῦλάχιστον νὰ σιγήσωσι, μέχρις ὅτου ἔριστικῶς ἀποφανθῆ ἡ δικαιοσύνη, ἀφοῦ νυτύχησαν νὰ ἀκούσωσιν ἀπαγγελεῖσαν ἀπόφασιν, καταδικάσαντες εἰς 10 1/2 ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ, εἰς στρατιωτικὴν καθάρισιν, καὶ εἰς ἐκπτώσιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἓνα ἐντιμὸν ἀξιωματικόν, διὰ ὑποθετικὴν κατάρχησιν 875 δραχμῶν;

Θεωρῶ ἐπικίνδυνον καὶ ἀνάρμοστον νὰ προκαταλαμβάνονται οἱ μέλλοντες νὰ δικάσωσι δικασταί, δι' οἰοῦνδήποτε πλαιγίου μέσου, πολὺ μᾶλλον διὰ τῆς κακοβούλου διαδό-

ελλήθη καὶ τοῦτο ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου.

»Τί νὰ συμπεράνω ἐκ τούτου; Δὲν σᾶς ἀποκρύπτω, κυρία, ὅτι ὑποπτεύω ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐξηράνισε τὴν νύμφην τὴν του, ὅπως καταλάβῃ τὴν περιουσίαν τῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὑπάρχει κάτι μυστήριον, σκοτεινόν τι πράγμα, ὅπερ θέλω νὰ διευκρινήσω. Ἴσως μοι ἐπιβάλλετε τὸ καθήκον ν' ἀπευθυνθῶ εἰς τὰ δικαστήρια· θ' ἀνγκασθῶ πιθανῶς νὰ πράξω τοῦτο. Ἀλλὰ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κ. μαρκησίου Σαμαράν, τοῦ εὐεργέτου μου, νομίζω καθήκόν μου, πρὶν καταφύγω εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις παρὰ τοῦ κ. βαρόνου Δεσιμαῖζ.

Ἐφ' ὅσον ἐνθυμούμαι, κύριε, τοιουτοτρόπως μοῦ ὠμίλησεν ὁ δυστυχὴς Κάρολος Σεβρὺ. Τὸν εἶχον ἀκούσει μετὰ συγκινήσεως καὶ εὐνοήτου ἐκπλήξεως. Ἐπὶ ἱκανὸν διάστημα χρόνου, δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀπαντήσω ἢ φωνῇ μου ἐπνίγεται. . . Ἡμῖν ἔντρομος, καταβεβλημένη! Φεῦ! Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀπατηθῶ μοῦ ἀπεδεικνύετο φανερὰ πλέον ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἦτο εἰς ἄθλιος!

Ἡὐχαρίστησα τὸν Κάρολον Σεβρὺ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδειξε καὶ ἀφοῦ τοῦ συνέστησα θερμῶς νὰ ἀποφύγῃ δημόσιον τι σκάνδαλον ἀπευθυνόμενος εἰς τὴν δικαιοσύνην, τὸν ὑπεχρέωσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῖνας του μυστικῶς, ὑποσχεθείσα ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ κατ' ἑμαυτὴν πᾶσαν θὰ καταβάλω προσπάθειαν, νὰ τὸν βοηθήσω νὰ μάθῃ τί ἐγίνεν ἡ μαρκησία Σαμαράνδ.

Ἀπεσῶρθη ἀφοῦ ἀφῆκεν εἰς ἐμὲ τὴν διεύθυνσίν του καὶ μετὰ διεβεβαίωσεν ὅτι οὐδὲν θὰ κάμῃ διάδημα δυνάμενον νὰ βλάβῃ τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ, χωρὶς προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν μου. Οἴμοι! δὲν ἐμελλον πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῶ!

Ὅτε ὁ σύζυγός μου ἐπανῆλθε τὸν ἠρώτησα μετὰ βιαϊότητος καὶ ἀγανακτήσεως. Τῷ εἶπον ποίου κτηνώδους ἐγκλήματος κατηγορεῖτο ὡς ἐνοχὸς ὑπὸ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τὸν προσεκάλεσα νὰ μοῦ εἴπῃ τί ἔκχευε τὴν νύμφην του.

ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ βλέμματός μου ἐγένετο κάτωχρος ἐθορυβήθη, ἐκλονίζετο. Ἦτο ἀσθμαίνων, τὸ δὲ μέτωπόν του περιέριε πολλὴ ἰδρῶς.

Καὶ ἂν εἶχα ἀκόμη κίμμιαν ἀμφιβολίαν, μόνη ἡ στάσις του μετ' ἐβεβαίωσεν περὶ τῆς ἐνοχῆς του. Πλὴν ταχέως συνελθὼν μοι ἀπήντησε μετ' ἐλαφρᾶν καρδίαν, σχεδὸν εἰρωνικῶς καὶ μετὰ προπετείας κυνικῆς ἤτις μετ' ἔκαμε νὰ ἀπιδιάσω.

— Τῷ ὄντι, μοι εἶπεν, ὁ ἀδελφός μου ἔφερεν ἐν Γαλλίᾳ μίαν κροελὴν τὴν ἐποῖαν δὲν ἤξεύρω ποθεν ἔλαβεν, ἀλλ' αὕτη ἦτο ἑταῖρα καὶ ὄχι σύζυγός του.

Τὸ βλέμμα τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐξέπεμψε σκοτεινὴν λάμψιν.

— Ὁ ἄτιμος! ἐψιθύρισε.

— «Ἡ κροελὴ αὕτη, κύριε, ὑπέλαβον μετὰ παραφορᾶς, περὶ ἧς μετὰ τοσαύτης ὀμιλεῖτε ἀποστροφῆς καὶ τὴν ὁποίαν ζητεῖτε νὰ ἐξομοιώσῃτε πρὸς ἑταῖραν, ἦτο ἡ μαρκησία Σαμαράνδ· εἶδον ἀντίγραφον τοῦ πρακτικοῦ τοῦ γάμου τῆς!

σεως, τῆς σκοπούσης τὴν ἀποπλάνησιν τοῦ κοινοῦ, ὅτι κα-
ταβάλλονται προσπάθειαι ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς
ἀπαλλαγὴν τοῦ Μοσχοβάκη, ἀφοῦ εἶνε ἐπίσημως βεβαιω-
μένον, ὅτι ὁ Μοσχοβάκης δὲν αἰτεῖ ἀπαλλαγὴν, ἀλλ' ἀνα-
θεώρησιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, διὰ λόγους τυπικούς.
Διὰ τοῦτο, ἀποτεινόμενος, πρὸς δημοσιογράφον ξένον τῶν
πολιτικῶν συμφερόντων, εἰὼν ἐγνώρισα ὑμᾶς, νομίζω ὅτι θά
μοι ἐπιτρέψητε, προκειμένου περὶ τῆς ἐντελῶς ἀνεπηρεά-
στου λειτουργίας τῆς δικαιοσύνης, νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ
μὴ ἐπιτρέψητε εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, δημοσίευσιν εἰδή-
σεων, ἐπηρεαζουσῶν ὅπωςδῆποτε τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐξ
ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων προερχομένων, πρὶν ἢ ὀριστικῶς
ἀπεκδυθῆ ἡ δικαιοσύνη τῆς ἐνεργείας της, ἐπιφυλασσόμενος
ἐν δέοντι νὰ ἐκφέρητε ἀσφαλῆ γνώμην, ὅταν αὕτη δὲν δύ-
ναται νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν δικαιοσύνην, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω,
θέλετε πράξει, καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Μοσχοβάκη, ἐάν
ἢ κατ' αὐτοῦ κατηγορία, εἰσαχθῆ αὐθις, συνεπεῖα ἀναθεω-
ρήσεως, ἐνώπιον τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου.

Λεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑ-
πολήψεώς μου.

Ἄθην. Καζαντζής,
δικηγόρος

**ΠΡΟ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ
ΜΑΝΩΛΗ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΗ**

(ΑΤΟΣΧΕΔΙΟΣ)

I

Ἄς τιναχθῆ σὰν κίτρινο τοῦ φθινοπώρου φύλλο,
Κάθε ἐλπίδα ψεύτικη, ποῦ βόσκει μέσ' στὰ στήθια.
Σὰ νεκρολούλουδο, ἐμπρὸς εἰς τὸ νεκρὸ μου φίλο,
Ἄς πέσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μου φαρμάκι ἢ ἀλήθεια.
Χλωρὸ βλαστάρη τῆς καρδιάς ὁ θάνατος θερίζει,
Καὶ ἡ θλιμμένη μου ψυχὴ κατάρρα θυμιατίζει!

Κατάρρα ναι! αἰῶνια κατάρρα ἀνεβαίνει,
Ἄπὸ τὴν κόλασι αὐτὴ ἀπάνω στὰ οὐράνια
Τὸ ρόδο ποῦ μαραίνεται, τὰ ἡδῶν ποῦ σωπαίνει,
Ἡ χῆρα, ἡ φτώχεια, τὸρφανό, δὲν καίουσι λιθάνια! . . .
Κατάρρα ναι! ἀπόκρυφη κατάρρα ὅλα λένε,
Τὰ χεῖλη ποῦ σφραγίζονται, τὰ μάτια ὅπου κλαίνε.

Νὰ ἡ ζωὴ! δροσάτο χθὲς τριαντάφυλλο τοῦ Μᾶη,
Καὶ τώρα κρὸν λείψανο στοῦ χάρου τὴν ἀγκάλη. . .
Νὰ ἡ ἐλπίδα! σ' ὄνειρα τοῦ μέλλοντος πετάει,
Σὰν κῆμα, ὅπου ἔρχεται νὰ σπάσῃ στάκρογιαλί. . .
Καὶ νὰ ἡ πρόνοια! ἄδικη, τυφλή, μὲ ἴδιο χέρι,
Χαρίζει φῶς σὲ σκόληκα καὶ σβύνει ἐν' ἀστέρι!

Κι' ἀστέρι ἐσβυσε! λαμπρὸ ἀστέρι! ἔχει σβύσει,
Γι' αὐτὸ δὲν βλέπω ἀπλώθηκε ὀλόγουρα σκοτάδι·
Τυφλώθηκα· ἐθόλωσαν τὰ μάτια, ἴγιναν βρῦσι,
Καὶ ἄδη νοιώθω στὴν καρδιά καὶ στὴν ψυχὴ μου ἄδη! . . .
Γιατί τέτοια παρήγορα ἀστέρια νὰ μᾶς σβύνουν,
Ὅπου στὴν νύκτα τῆς ζωῆς ὀλίγο φῶς μᾶς χύνουν;

II

Ἐχτὲς ἀκόμα μὲ γλυκὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη,
Γεμάτος νειάτα, ὄνειρα, ζωὴ, καρδιά, ἐλπίδα,

Τραγούδαες, ἀηδῶνι μου, τὰ ρόδα τοῦ Ἀπρίλη,
Τὴ σκλαβωμένη Κρήτη σου, τὴν Λαῦρα, τὴν πατρίδα.
Ἐχτὲς ἀκόμα τὰ χρυσὰ ἐξάνοιγες φτερά σου,
Καὶ ἀστραφτε τὸ μάτι σου καὶ φούντων' ἡ καρδιά σου!

Ἐχτὲς ἀκόμα σ' ὄμορφη λουλουδισμένη ἐσπέρα,
Πουλιὸν καρδίᾳ μου ἀνοίξεις, ἀγγέλου! —τὴν καρδιά σου.
Καὶ ἀρμονία χύθηκε στὸν εὖσομο ἀέρα. . .
Σὲ ἐβλεπα καὶ ἀκουα τὴ μουσικὴ λαλιά σου.
Τραγοῦδι ἀγάπης κι' ὄνειρα ἀνάκρουε ἡ λύρα,
Κι' ἀνάπνεα τὰ λόγια σου μὲ τῆς βραδείας τὰ μῦρα. . .

Ἄχ, τὴ ζωὴ ἐνόμιζες ἀνθόστρωτη πατρίδα,
Καὶ στὰ λουλούδια ἀπλωνες φιλόκαλο τὸ χέρι·
Σὰν κόρη ὅπου κυνηγᾷ στὸν κῆπο χρυσαλλίδα. . .
Δὲν ἤξευρες, ἀλλόκοτο πῶς κρέμεται μαχαίρι,
Πῶς πρὶν τὸ ἀνθος φθάσωμε, νεκρὸ τὸ χέρι κλίνει,
Καὶ χρυσαλλίδα ἡ ζωὴ πετᾷ καὶ μᾶς ἀφίνει. . .

III

Μέσ' ἔς τῆς ζωῆς τοῦ τὴν αὐγὴ καὶ μέσ' ἔς τὸ ἀνθισμὰ τοῦ
Ποῦ πράσινα ἐξάπλωνε τὰ φύλλα γύρω γύρω,
Μέσ' ἔς τὴ χλωρὴ τοῦ ἀνοιξι, μέσ' ἔς τὸ κελάδημά τοῦ
Ποῦ διπλωμένο ἔβγαине μὲ τῆς καρδιάς το μῦρο,
Βορριάς νὰ πνεύσῃ; . . . καὶ σὲ μιά ἀναπνοή τοῦ μόνῃ
Νὰ μαραθῆ τὸ λούλουδο, νὰ νεκρωθῆ τ' ἀηδῶνι; . . .

Ἄχ, θᾶνε ψέμα, ἀπίστευτο καὶ θὰ ζυπνήσῃ πάλι. . .
Μπορεῖ νὰ ἔλθ' ἡ ἀνοιξι, ὁ Μάρτης νὰ προβάλλῃ,
Καὶ νὰ μὴ σχίσῃ φλογερὸ τραγοῦδι τὸν αἰθέρα;
Μπορεῖ ν' ἀφήσῃ ὄρφανὴ τοῦ Μάρτη τὴν ἡμέρα;
Κ' ἂν γύρη κᾶνα λείψανο τῆς Λαύρας παληκάρη,
Σὲ ποῖα θὰ σπάσῃ δάχτυλα τὸ ἐθνικὸ δοξάρι;

Κ' ἂν αὔριο ἡ Κρήτη τοῦ. . . ἡ μάνατον ἡ Κρήτη!
Γιὰ τῶνειρο τάκλειμητο τὴ σπάθη πάλι σύρει,
Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἴδωμε ἔς τοὺς Λάκκους, ἔς τὸν Κερίτη,
Μὲ τ' ἄρματά τοῦ νὰ πετᾷ, νὰ πάη ἔς τὸ πανηγύρι; . . .
Μπορεῖ νὰ βᾶφῃ ἔς αἵματα ἡ Κρήτη τὴν πορφύρα
Καὶ νὰ σωπαίν' ἡ πύρινη Κρητικοπούλα λύρα! . . .

IV

. . . Εἶνε τὸ χτύπημα βαρὺ, καὶ ἡ φωνὴ μου λίγη
Γιατί ὁ πόνος ὁ πολὺς, τὸ δάκρυ μου τὴν πνίγει.
Τὸ χέρι μου ἐλύθηκε ἔς τὴ λύπη τὴ μεγάλη
Καὶ δὲν μπορεῖ, Μανώλη μου, στεφάνη νὰ σοῦ βάλῃ.
Μὰ ἡ Λύρα καὶ ἡ Κρήτη σου δάφναις χλωραῖς θερίζουν
Κ' ἀμάραντα σοῦ πλέκουσε στεφάνια. . . σοῦ ἀξίζουν.

Ἄπηγγέλθη τῇ 9 Μαΐου 1883

Γ. Α. Ἀναστασόπουλος

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 12)24 Μαΐου.

Ὡς προσβλέπετο, ἡ μεγάλη τῆς Βουλῆς πλειονοψηφία ἔ-
δωκε τὴν ψῆφόν της ὑπὲρ τοῦ κ. Δεσπρέτη ἐπὶ ἡμερησίας
διατάξεως ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεχθείσης, ἐν ἧ τὸ ὄνομα τῆς Ἀ-